

Sygn. akt II Kp 206/13

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Andrzej Wach

Protokolant st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

Przy udziale Prokuratora Piotra Galanta po rozpoznaniu

w sprawie zażalenia wniesionego przez pokrzywdzoną E. M.

na postanowienie Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

z dnia 27 marca 2013 r.

w przedmiocie umorzenia śledztwa

na podstawie art. 437§1 kpk

p o s t a n a w i a

- 1. zaskarżone postanowienie zmienić w ten sposób, że uzupełnić kwalifikację prawną czynu opisanego w pkt 1 postanowienia o art. 294§1 kk;**
- 2. w pozostałej części zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.**

Sygn. akt II Kp 206/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 marca 2013 r. Prokurator Apelacyjny w L. częściowo umorzył śledztwo:

1. w sprawie zaistniałego w dniu 15 kwietnia 2008 r. w G. doprowadzenia E. M. przez K. T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 308.000 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd w ten sposób, że ukrył fakt, iż samochód A. (...) będący przedmiotem umowy kupna-sprzedaży posiadał przerobione numery fabryczne i pochodził z przestępstwa kradzieży tj. o czyn z art. 286§1 kk – wobec braku znamion czynu zabronionego – art. 17§1 pkt 2 kpk,
2. w sprawie zaistniałego w dniu 15 kwietnia 2008 r. w G. podrobienia dokumentów samochodu osobowego marki A. (...) przez K. T. tj. o czyn z art. 270§1 kk – wobec tego, iż czynu nie popełniono – art. 17§1 pkt 1 kpk

Na powyższe postanowienie zażalenie złożyła pokrzywdzona E. M., która na podstawie art. 427§2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk orzeczeniu zarzuciła obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść postanowienia:

- a) art. 322§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 2 kpk przez niewłaściwe przyjęcie, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk,
- b) art. 322§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 1 kpk przez niewłaściwe przyjęcie, że nie popełniono czynu z art. 270§1 kk, tj. podrobienie dokumentów samochodu osobowego marki A. (...),
- c) art. 297§1 kpk, a w szczególności pkt 1 i 5 poprzez nieprzeprowadzenie niezbędnych czynności mających na celu zebranie dowodów w sprawie, a to nie wyjaśnienie na podstawie jakich dokumentów samochód został nabyty przez

K. T. oraz J. P., a także kto dokonał odprawy celnej w Polsce oraz przeglądu rejestracyjnego i w jakich okolicznościach to nastąpiło, jakie czynności były dokonywane przy odprawie i rejestracji samochodu, czy osoby ich dokonujące znały K. T. oraz J. P. lub inne osoby z nim współpracujące.

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427§1 kpk w zw. z art. 437§1 i 2 kpk skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne. W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu postawionego jako pierwszy, a zakwalifikowanego jako obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 322§ 1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 2 kpk. W ocenie Sądu tak postawiony zarzut jest absolutnie chybiony, zaś analiza treści uzasadnienia zażalenia wskazuje, że skarżącemu chodziło w istocie o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na niewłaściwym przyjęciu w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, że K. T. nie można przypisać czynu zawierającego znamiona przestępstwa z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i w zw. z art. 12 kk, ale nawet tak postawiony zarzut byłby nietrafny. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób było jednoznacznie stwierdzić jakichkolwiek podstępnych działań podejrzanego K. T. wobec pokrzywdzonej E. M., co trafnie zauważył w zaskarżonym postanowieniu prokurator. Zgromadzone dowody w całej swej wymowie wskazywały jednoznacznie na to, że K. T. istotnie prowadzi działalność noszącą cechy przestępstwa, ale chodziło tu o przestępstwo skarbowe, wymierzone przeciwko interesom Skarbu Państwa. W toku postępowania mimo przeprowadzenia szeregu czynności procesowych nie pojawiły się żadne dowody, które wskazywałyby na to, że podejrzewany K. T. miał świadomość tego, iż przedmiotowy samochód marki A. (...) został wcześniej skradziony, a następnie dokonano przebiccia numerów na tablicy znamionowej. W tym zakresie Sąd w pełni podzielił argumenty zawarte w treści zaskarżonego postanowienia, które nie wymagają ponownego przytoczenia.

Nie może się ostać także drugi zarzut postawiony w zażaleniu, a mianowicie zarzut obrazy art. 322§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 1 kpk poprzez niewłaściwe przyjęcie, że nie popełniono czynu z art. 270§1 kk, tj. podrobienia dokumentów samochodu osobowego marki A. (...). Także w wypadku tego zarzutu może on być rozpatrywany jedynie w aspekcie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. W tym zakresie bowiem w pełni aktualne są uwagi poczynione powyżej. Także w takiej postaci zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy podnieść, że w zaskarżonym postanowieniu prokurator odniósł się jedynie do ewentualności popełnienia czynu z art. 270§1 kk przez K. T. i to w dniu 15 kwietnia 2008 r. należy zgodzić się z zawartymi w zaskarżonym postanowieniu ustaleniami, że K. T. nie jeździł do Szwajcarii po zakup przedmiotowego samochodu, zaś wszelkie dokumenty otrzymał już w Polsce razem z samochodem. Nie sposób zatem przyjąć, aby to on osobiście podrobił jakiegokolwiek dokumenty, zwłaszcza te świadczące o legalnym pochodzeniu pojazdu. Tym samym powyższe postanowienie w pkt 2 było merytorycznie poprawne. Odrębną kwestią jest to, że w niniejszej sprawie bezsporne było, że faktura sprzedaży samochodu A. (...) na terenie Szwajcarii została podrobiona, bowiem wskazany w niej jako sprzedający podmiot gospodarczy w istocie nie istniał. Postępowanie o podrobienie powyższego dokumentu także toczyło się w ramach śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną w Lublinie i zostało umorzono wobec niewykrycia sprawców, ale innym postanowieniem, które nie stanowiło przedmiotu rozpoznania w tej sprawie.

Niezasadny jest także zarzut postawiony w pkt c zażalenia, a mianowicie zarzut obrazy art. 297§1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie niezbędnych czynności mających na celu zebranie dowodów w sprawie. W toku postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie podjęto szereg czynności procesowych w tym przesłuchano wszystkie osoby, które zajmowały się sprowadzeniem i zarejestrowaniem samochodu, a zgromadzony w wyniku tych działań materiał dowodowy nie dał podstaw do dokonania jakichkolwiek ustaleń, w szczególności tego w jakich okolicznościach i na podstawie jakich dokumentów przedmiotowy samochód został nabyty przez K. T. i J. P.. Jak się wydaje organ śledczy wyczerpał wszystkie możliwości w zakresie poszukiwania dowodów, zaś sam skarżący nie wskazuje jakich czynności prokurator nie dokonał oraz w jakim ewentualnie zakresie śledztwo winno być uzupełnione. Kwestia ewentualnej znajomości urzędników dokonujących odprawy celnej i przeglądu rejestracyjnego pojazdu z K. T., czy też ewentualnie J. P. nie mogła mieć istotnego znaczenia dla ustalenia ewentualnego ich współdziałania w działaniach przestępczych.

Niezależnie od powyższego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wskazywał na taką ewentualność. Nie sposób zgodzić się z tezą, iż fakt, że K. T. sprowadzał na dużą skalę używane samochody, wskazywał na to, że musiał on zauważyć fakt przebicia numerów identyfikacyjnych na tablicy znamionowej przed zawarciem umowy sprzedaży tego pojazdu pokrzywdzonej. Właśnie tak duży rozmiar działalności wskazywał na to, że K. T. nie był w stanie dokonywać dokładnych oględzin każdego z samochodów. Niewątpliwie nie miał on interesu prawnego w nabywaniu pojazdu pochodzącego z kradzieży, a następnie zbywaniu go E. M.. Jako na sprzedawcy ciążyła przecież na nim odpowiedzialność za wady prawne rzeczy i w tym zakresie pokrzywdzonej służą wobec niego roszczenia odszkodowawcze.

Z tych względów wobec niezasadności zarzutów zażalenia oraz nie stwierdzenia bezwzględnych przesłanek odwoławczych, Sąd Okręgowy postanowił jak wyżej.